

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Parim pruut

Kodulinna hurmurid

Originaali tiitel:
Susan Mallery
The Best Bride
2003

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kristina Guhse
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Elle Raiend

Copyright © 1995 by Susan W. Macias
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B09369619
ISBN 978-9949-82-466-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

ESIMENE PEATÜKK

VALGE Ford Thunderbird tuli külg ees libisedes ümber nurga. See paiskas tee äärde pargitud patrullauto vasakule küljele tolmu ja kruusa.

Šerif Travis Haynes keeras võtit, et mootor käivitada, ja lülitas sisse sinised tuled. Ta keeras maanteele, kaaludes, kas sireen tööle panna, kuid otsustas seda mitte teha. Tal oli plaanis kellegi pikk nädalavahetus trahviga ära rikkuda; polnud mõtet sireeni kasutamisega asja hullemaks teha. Glenwoodi kenad kodanikud oli panustanud piisavalt, et osta niisuguse sireeniga auto, mis võis surnud ellu äratada. Aga see ei tähendanud tingimata, et nad oleksid tahtnud, et ta seda *nende* peal kasutab.

Ta lisas kiirust, kuni jõudis valgele autole järele, ja heitis siis pilgu spidomeetrile. Travis vilistas vaikselt ja vaatas enda ees sõitvat autot. Ta nägi läbi tagumise akna pruuni juukse-pahmakat, ent mitte eriti rohkem. Daam kiirustas kuhugi. Travis järgnes ja ootas.

Naisel kulus veel kaks minutit, enne kui ta patrullautot märkas. Ta heitis pilgu peeglisse, nägi vilkuvaid tulesid, jahmus, kuid pani siis kohe suunatule sisse ja keeras tee äärde. Travis aeglustas ja parkis naise auto taha. Ta seiskas mootori, haaras oma Stetsoni kaabu ja trahviraamatu, astus välja ja jalutas aeglaselt auto poole. Ta kauboisapad krudisesid kruusal. Ta märkas, et California numbrimärk oli kehtiv.

„Päevast,“ sõnas ta avatud akna juurde astudes. Ta heitis naisele põgusa pilgu ja märkas suuri pruune silmi südamekujulises näos. Naine nägi hoolimata päevitusest pisut kahvatu välja. Paljud inimesed muutusid ärevaks, kui politseinik neid peatas. Travis naeratas naisele sõbralikult. „Sa sõitsid päris kiiresti.“

„Ma... ma tean,“ vastas naine vaikselt, pööras pilgu kõrvale ja jäi esiaknast välja vaatama. „Vabandust.“

Naine hoidis roolirattast kõvasti kinni. Travis vaatas temast mööda kõrvalistmele, kus istus väike tüdruk. Laps paistis veel rohkem kartvat kui ema. Ta surus kulunud pruuni kaisukaru rinna vastu ja silmitses Travist suurte siniste silmadega. Ta suu värises, justkui püüdnuks ta pisaraid tagasi hoida. Umbes viis või kuus, mõtles Travis ja pilgutab tüdrukule kiiresti silma.

Travis pööras pilgu tagasi naisele. Naise juuksed olid pealele hobusesabasse tõmmatud. Juukseotsad langesid peaaegu õlgadeni. Oli soe septembrikuu päraslõuna. Naisel oli seljas punane särgik ja jalas valged lühikesed püksid. Travis proovis ta jalgu mitte vaadata. „Palun juhiluba ja registreerimistunnistust näha, proua.“

„Mida? Oh, muidugi.“

Naine kummardus, et kõrvalistme eest põrandalt käekott haarata. Travis arvas, et kuulis ahhetust, justkui oleks naine valudes, aga enne kui ta selles veenduda jõudis, kohmitses naine

rahakotti avada ja tõmbas sealt välja juhiloa. Kui ta juhiluba Traviselle ulatas, pudenes see tal sõrmede vahelt. Travis püüdis juhiloa kinni enne, kui see jõudis maapinda puudutada.

„Vabandust,“ pomises naine. Ta huuled tõmbusid sirgeks kriipsuks ja silmades välgatas süngus.

Travis muutus hetkega valvsaks. Midagi oli siin valesti. Naine oli liiga hirmul ja liiga endast väljas inimese kohta, kes trahvi saab. Travis heitis pilgu juhiloale. Elizabeth Abbott. Vanus kaksikümmend kaheksa. Pikkus meeter kuuskümmend seitse. Elukohaks oli märgitud Los Angeles.

„Te olete kodunt kaugelt tulnud,“ lausus Travis, pöörates pilgu naiselt loale ja tagasi.

„Me kolisime äsja,“ vastas naine.

Travis võttis registreerimistunnistuse ja nägi, et auto oli naise nimel.

„Milles siis asi?“ küsis Travis trahviraamatut lahti lüües.

„Kuidas?“

„Miks sa kiirust ületasid?“

Naise kulm tõmbus kortsu. „Ma ei mõista.“

„See on Glenwood, proua, ja meil on siin traditsioon. Kui räägid mulle loo, mida ma varem kuulnud pole, siis pean sul minna laskma.“

Naise suunurgad kerkisid veidi. See tegi ta kauniks. Travisel oli tunne, et see ajaks naise vihale, kui ta end piisavalt lödvaks laseks, et päriselt naeratada. „Kas tegemist on naljaga?“

„Ei, proua.“ Travis kohendas kaabut.

„Kas keegi on kunagi ilma trahvita pääsenud?“

Travis mõtles hetke ja muigas siis. „Ma peatasin aastate eest preili Murietta. Ta kiirustas koju, et telerist „Dallase“ viimast osa vaadata.“

„Ja ta võis minna?“

Travis kehtas õlgu. „Ma polnud sellist vabandust varem kuulnud. Milline sinu oma on? Ma olen siin peaaegu kaksteist aastat töötanud, nii et see peab hea olema.“

Elizabeth Abbott vaatas talle otsa ja hakkas naerma. Siis lõpetas selle äkki, hingas sügavalt sisse ja paistis, nagu kukuks ta rooli peale. Naisel õnnestus end peatada ja ta haaras kõhu ümbert kinni.

„Emme?“ Väike tüdruk kõrvalistmel kõlas hirmunult. „Emme?“

„Kõik on korras,“ sõnas Elizabeth talle pilku heites.

Ent Travis nägi, et temaga polnud kõik korras. Ta mõistis, et pilk naise silmis polnud mitte hirm, vaid valu. Ta nägi seda naise suud ümbritsevates vagudes ja päevitunud naha varjus üha süvenevas kahvatuses.

„Mis viga?“ küsis ta trahviraamatut uuesti tagataskusse toppides.

„Mitte midagi,“ lausus naine. „Kõigest kõhuvalu. See ei lähe ära. Ma kavatsesin minna tervisekeskusesse, et näha, kas nad saaksid...“ Ta ahmis õhku ja keeras end pea kahekorra. Turvavöö hoidis teda kinni.

Travis avas autoukse ja kükitas ta kõrvale. „Kas sa oled rase?“ küsis ta. Ta võttis naise randme ja katsus pulssi. See oli kiire. Naise nahk oli külm ja niiske.

„Ei, mis siis?“

„Nurisünnitus.“

„Ma pole rase.“ Naine toetas pea istme seljatoele. „Anna mulle hetk. Kõik saab korda.“

Tütar vaatas teda pärani silmadega. Travis nägi muret ja hirmu lapse sinistes silmades ja ta tundis väikesele tüdrukule kaasa.

„Emme, ära ole haige.“

„Minuga on kõik hästi.“ Naine puudutas lapse põske.

Travis kummardus ja avas turvavöö.

„Mida sa teed?“ küsis Elizabeth.

„Viin su haiglasse.“

„See pole vajalik. Tõesti, ma sõidan lihtsalt tervisekeskusesse ja...“ Elizabeth hingas sügavalt sisse ja hoidis hinge kinni. Ta sulges silmad ja ta lõualuu tõmbus pingule.

„Aitab,“ ütles Travis ja pistis ühe käe naise jalgade alla ja teise ta selja taha. Enne kui Elizabeth jõudis vastu vaielda, tõmbas ta naise autost välja ja kandis enda auto juurde.

Elizabeth klammerdus ta külge ja värises. „Ma ei taha tüliks olla.“

„See pole mingi tüli. See kuulub töö juurde.“

„Kas kannad oma tööd tehes tihti naisi süles?“

Naise lihased tundusid pinges ning ta otsmikku ja ülahuult katsid higipiisad. Ta oli ilmselt suurtes valudes, ent püüdis olukorda valitseda. Travis pilgutas silma. „Mul on hea nädal olnud.“

Kui nad patrullauto juurde jõudsid, pani Travis Elizabethi jalgele ja avas tagumise ukse. Ta hakkas naist uuesti sülle võtma, kui Elizabeth raputas pead ja kummardus, et sisse istuda. Travis läks tagasi naise auto juurde ja lipsas juhiistmele. Väike tüdruk oli end ukse vastu kõssi tõmmanud ja jälgis Travist. Pisarad veeresid mööda ta põski alla.

„Mis su nimi on, kullake?“ küsis Travis vaikselts.

„Mandy.“

„Kui vana sa oled?“

Tüdruk luksatas ja surus kaisukaru rinna vastu. „Kuu.“

„Ma viin su ema haiglasse ja nad teevad ta terveks. Ma tahaksin, et sa tuleksid minuga kaasa. Kas sobib?“

Tüdruk noogutas aeglaselt.

Travis kinkis talle oma parima naerutuse ja võttis siis Elizabethi käekoti. Naise võtmed, juhiloa ja registreerimistunnistuse taskusse pistnud, avas ta Mandy turvavöö ja aitas lapse autost välja. Ta keris aknad üles ja lukustas ukсед ning juhatas siis tüdruku šerifisõiduki juurde.

Tüdruku pisarad lõppesid hetkega, kui ta silmitses suurt hulka nuppe ja kuulab raadio ragisemist. „Kas sa oled kunagi patrullautos istunud?“ küsis Travis.

Mandy raputas pead.

„See meeldib sulle. Ma luban.“ Travis teenis sellega ära rahuloleva nohina. Ta sättis tüdruku kähku enda kõrvale istuma ning heitis siis pilgu tagaistmel olevale Elizabethile. Naine lebas istmel, põlved vastu rinda tõmmatud, ning hingas kiiresti.

„Kuidas sul läheb?“ küsis Travis.

„Pean vastu,“ vastas Elizabeth, hääle pingutusest kange.

„Ma panen sireeni tööle,“ ütles Travis, käivitas mootori ja lülitas sireeni sisse. Hetkega täitis läbilõikav huilgamine auto. Travis vaatas peeglisse ja keeras siis teele.

Liiklus oli hõre ja nad jõudsid vähem kui viieteistkümne minutiga haiglasse. Kaks minutit hiljem oli Elizabeth kande- raamil minema veeretatud ja Travis täitis erakorralise sisse- pääsu juures ringikujulise leti ääres pabereid. Mandy seisis nuttes ta kõrval.

Tüdruk ei toonud kuuldavale ainsatki heli, kuid Travis oleks võinud vanduda, et kuulis iga viimast kui pisarat mööda lapse põski alla veeremas. Tal oli Mandy valu tõttu raske keskenduda. Vaene laps. Ta oli surmani hirmunud.

Travis kummardus ja võttis lapse sülle ning sättis ta enda kõrvale letile istuma. Nad olid peaaegu silmitsi. Multifilmitegelastega kaunistatud peavõru hoidis blonde juukseid tüdrukku ümmargusele näole vajumast. Samasugused loomad mitmesugustes värvides katsid ta T-särki. Ta kandis lühikesi teksapükse ja kulunud sandaale. Kui pisarad välja arvata, nägi ta välja nagu iga teine kuueaastane.

„Millal te emaga siia kolisite?“ küsis Travis.

Tüdruk surus räbalat kaisukaru tugevamini enda vastu. „Eile,“ ütles ta õhku ahmides.

„Eile?“ Ja seal kaduski lootus, et ema ja tütar on ehk jõudnud linnas sõpru leida. „Kas teil on siin pereliikmeid?“

Mandy raputas pead ja nuuksatas uuesti.

Travis sirutas käe üle leti, et võtta telefoni kõrvalt taskurätikarp. Vastuvõtutöötaja oli ühtlasi ka õde ja ta oli koos Elizabethiga palatisse kadunud. Mandy pühkis nägu ja proovis nina nuusata. Sellest ei tulnud midagi välja. Travis võttis paar taskurätti ja hoidis neid tüdruku näo ees.

„Nuuska,“ käskis ta, mõtiskledes selle üle, kui palju kordi ta oli seda sel suvel laste pesapallitreeningutel teinud. Pisaraid oli alati palju, kui lapsed marrastasid põlvi ja küünarnukke... ja kaotasid mängu.

„Kus su issi on?“

Tüdruku sinised silmad valgusid uuesti vett täis. „Ta on läinud.“

Läinud, see tähendab surnud? Või lahutatud? „Kus ta praegu elab?“ küsis Travis.

„Ma ei tea. Ta ei käi enam meie juures. Emme ütles, et ta pidi ära minema, sest ta on suur. Ta ütles, et ta ei tule enam kunagi t-tagasi.“ Tüdruku hääl värises.